

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Мирослав Г. Георгиев
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева
в присъствието на прокурора Ек. Ц. М.
като разгледа докладваното от Андрей Ангелов Въззивно административно наказателно дело № 20211100604787 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С решение от 10.12.2019г., постановено по НАХД № 17 753/19г. по описа на СРС, НО, 122 състав съдът е признал за виновен обв. К.А.Я. за това, че на 20.01.2019 г. в с. Локорско, не изпълнил Заповед за незабавна защита от 19.12.2018 г. по гр. дело № 79687/2018 г. по описа на СРС - ГО, 117 с-в, изразяваща се в задължение да се въздържа от извършване на насилие спрямо К.И.А. и детето им К. Я.а и забрана да се доближава на по-малко от 100 метра от тях, от сградата на адреса им и от сградата на ул. ****, като се приближил на разстояние по-малко от 100 метра от тях - отишъл пред жилището им в с. Локорско, докато А. и Я.а се намирали в него, влязъл в него, като блъскал вратите, удрял по стените и крещял, с което е осъществил престъпния състав по чл. 296, ал. 1 от НК, породил което и на основание чл. 78а, ал.1 от НК го е освободил от наказателна отговорност, налагайки му административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 (хиляда) лева и го „оправдава по останалата част от обвинението“. Обв. Я. е осъден също така да заплати деловодните разноски в размер на 604.80 лв. в полза на СДВР и на осн.чл.190, ал.2 НПК – 5лв. за издаване на изпълнителен лист.

От така постановеното решение е останал недоволен обв. Я., който чрез упълномощения си защитник адв. П.М. го обжалва в осъдителната му част. В депозираната от защитника въззивна жалба и допълнение към нея се твърди

неправилност на първоинстанционното решение, тъй като според адв. М. по повдигнатото обвинение на подзащитния ѝ следва да се приложи разпоредбата на чл. 9, ал.2 от НК, понеже деянието е малозначително. В тази насока се излагат твърдения за подобряване на взаимоотношенията между обвиняемия и св.А. и полагане на съвместни грижи за общото им дете. Прави се искане за отмяна на решението и оправдаването на обв. Я..

В съдебно заседание защитникът на обв. Я. – адв. М. отново застъпва становище за приложимост на хипотезата на чл.9, ал.2 от НК и единствено формалното наличие на признаците на престъпление по чл. 296, ал.1 от НК, тъй като взаимоотношенията между Я. и А. при действието на процесната заповед за защита са били добри, ходели са заедно на почивки и разходки и са комуникирали помежду си безконфликтно. В този смисъл моли въззивният съд да оправдае подзащитния ѝ.

Прокурорът от СГП пледира за потвърждаване на обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Обв.Я. в хода на съдебните прения не изтъква собствени доводи, изразявайки съгласие с изложените от защитника си.

В предоставената му последна дума моли да бъде признат за невинен и сочи, че не е виновен.

Въззивният съд счете за необходимо да допуска провеждането на съдебно следствие и събирането на доказателства.

Софийски градски съд, Наказателно отделение, XIV въззивен състав, като съобрази изложените доводи и сам служебно провери изцяло правилността на решението, намира за установено следното:

Обжалваното решение на СРС, НО, 122 с-в е постановено при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК, тъй като самото решение и изготвените към него мотиви не отговарят на изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК (приложими по силата на задължителните за съдилищата Постановление № 7/ 04.11.1985 г. по н. д. № 4/1985г., П ВС и допълващото го ТР № 3 /20.11.2014 г. по тълк. Д. № 3/2014 г., ОСНК на ВКС) и от тях не става ясно как е формирано вътрешното убеждение на съда за релевантните за правилния изход на делото факти и което не може да бъде отстранено от въззивната инстанция по реда на въззивната проверка.

Така според ТР № 3 /20.11.2014 г. по тълк. Д. № 3/2014 г., ОСНК на ВКС“ ...Нормата на чл. 379 от НПК предписва, че при решаване на делото (по реда на Глава двадесет и осма от НПК) се прилагат разпоредбите на чл. 17-21 от ЗАНН. Тези разпоредби не се отнасят до процесуалния ред за разглеждане на делото и не изключват приложението на общите правила на НПК, нито превръщат диференцираната процедура по Глава двадесет и осма от НПК в административно

производство. Същите се отнасят към приложението на правилото *non bis in idem*, забраната за групиране на административни наказания, недопустимост на условно (отложено) административно наказание, правилата за отнемане на средството и предмета на нарушението.....Смисълът на диференцираната процедура по Глава двадесет и осма от НПК не е да се уреди различен от общоприетия в НПК процесуален ред при постановяването на съдебния акт, а да се въведе по-бърза и облекчена процедура в случаите, когато още на досъдебното производство прокурорът е установил наличието на предпоставките за приложение на чл. 78а от НК, така и когато съдията-докладчик по реда на чл. 248, ал. 1, т. 4 от НПК след образуването на наказателно дело по внесен от прокурора обвинителен акт преценява налице ли са основания за разглеждане на делото по реда на Глава двадесет и осма от НПК....“.

В този смисъл и съгласно разпоредбата на чл. 305 НПК, присъдата (решението) представлява единство между диспозитив (ал. 4) и мотиви (ал. 3), в които се обективира вътрешното убеждение на решаващия съд по въпросите по чл. 301 от НПК. Само наличието и логическото единство на двете части на съдебния акт, дават възможност да се установи и провери действителната воля на постановилия я съдебен орган. Правото на съда да взема решението си по вътрешно убеждение е суверенно, но не и безконтролно. Като резултат от логическа дейност, която следва да се основава на обективно, пълно и всестранно изследване на всички обстоятелства по делото, то подлежи на контрол. Именно необходимостта от осигуряване на ефективна възможност да бъде извършена проверка за наличието или липсата на логически грешки при осъществяването на дейността по решаване на делото налага да бъдат излагани изрични съображения по въпросите, посочени в чл. 301 НПК.

Така диспозитивът на решението от 10.12.2019г. на СРС, НО, 122 с-в не съответства на изискванията на чл.305, ал.4, вр. чл.301,ал.1, т. т. 1 и 2 от НПК. Най-същественото изискване, поставено от процесуалния закон към постановената присъда (решение в случая) е конкретния отговор на въпросите, посочени в чл.301, ал.1, т.т.1-12 от НПК и същият следва да е ясен, непротиворечив и еднозначен, тъй като именно диспозитивът обективира волята на правораздавателния орган по обвинението, с което е сезиран. В този смисъл и отразяването на въпросите по т.т.1 и 2 на с.т. – има ли извършено престъпление, извършено ли е то от подсъдимия и извършено ли е виновно /т.1/ и съставлява ли деянието престъпление /т.2/ - са първостепенни при произнасянето на съда с акта по съществото на делото и нарушаването на изискванията за яснота, непротиворечивост и конкретност създават недопустима за правния мир несигурност. В конкретния случай постановеното решение от СРС, НО, 122 с-в страда от пороци при произнасянето, правещи неясна и непълна формираната воля на съда по обвинението, с което е сезиран, още повече, че е налице смешение между осъдителна и оправдателна част на единното обвинение, което води до неразбираемост на постановеното от съда /отстранимо единствено чрез съпоставката между диспозитива на присъдата и този на постановлението на прокурора, намиращо се в кориците на делото/. Така първостепенния съд е бил сезиран с обвинение срещу обв. Я. за извършено престъпление по чл. 296, ал. 1, вр. чл. 26 ал. 1 от НК, включващо две

отделни деяния, обхванати от продължаваната престъпна дейтелност – 1. на 20.01.2019 г. в с. Локорско, не изпълнил Заповед за незабавна защита от 19.12.2018г. по гр. дело № 79687/2018 г. по описа на СРС - ГО, 117 с-в, изразяваща се в задължение да се въздържа от извършване на насилие спрямо К.И.А. и детето им К. Я.а и забрана да се доближава на по-малко от 100 метра от тях, от сградата на адреса им и от сградата на ул. ****, като се приближил на разстояние по-малко от 100 метра от тях - отишъл пред жилището им в с. Локорско, докато А. и Я.а се намирали в него, влязъл в него, като блъскал вратите, удрял по стените и крещял и 2. на неустановена дата в края на месец юни 2019 г. в гр. София, кв. Орландовци, ул. ****, не изпълнил Заповед за незабавна защита от 19.12.2018г. по гр. дело № 79687/2018 г. по описа на СРС - ГО, 117 с-в, изразяваща се в задължение да се въздържа от извършване на насилие спрямо К.И.А. и детето им К. Я.а и забрана да се доближава на по-малко от 100 метра от тях, от сградата на адреса им и от сградата на ул. ****, като се приближил на разстояние по-малко от 100 метра от К.И.А. - доближил автомобила, управляван от А., отворил вратата на автомобила и крещял.

С обжалваното решение СРС, НО, 122 с-в се е произнесъл изрично единствено по първото от така посочените деяния, признавайки обвиняемия за виновен и прилагайки института, визиран в чл. 78а, ал.1 от НК, като по отношение на второто деяние, обхванато от продължаваното престъпление липсва изрично произнасяне – СРС се е задоволил да посочи, че „го оправдава по останалата част от обвинението“. Такова процедиране е недопустимо, тъй като съдът дължи произнасяне именно по обвинението, с което е сезиран и от крайния му акт по съществото на спора следва да става ясно за какви факти и за какво престъпление лицето е осъдено или оправдано. В случая, за да се установи горното е необходима съпоставка между постановлението на СРП, изготвено по реда на чл. 375 от НПК и съдебния акт, което сочи, че съдебният акт е непълен – СРС, НО, 122 с-в не се е произнесъл именно по обвинението, с което е бил сезиран. Избраният от първостепенния съд подход е процесуално недопустим и процедирайки по посочения начин СРС е постановил непълно решение, тъй като по същество не се е произнесъл по второто деяние и съответната негова правна конструкция, което налага и съпоставянето на съдебния акт с прокурорския такъв и съответно тълкуване на волята му. Т.е. така отразеното постановяване на СРС води до противоречивост на волята на съда и нейната неяснота. Тъй като НПК не позволява на въззивния съд да обезсили недопустимо решение или присъда или да ги допълни, то това се явява самостоятелно основание за отмяна на съдебния акт.

С оглед изложените съображения въззивният съд намира, че, за да бъде преодоляно допуснатото съществено процесуално нарушение, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в неговата цялост и делото следва да се върне за ново разглеждане в първоинстанционния съд от друг съдебен състав - от насрочване на делото за разглеждане по смисъла на чл. 376 от НПК, като следващият съдебен състав следва да се съобрази с забраната за *reformatio in pejus*, тъй като настоящото

производство е образувано единствено по жалба на обв. Я. и последващо влошаване на положението му се явява недопустимо.

Воден от горните съображения и на основание чл. 335, ал. 2. вр. чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 НПК, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение на Софийския районен съд, НО, 122 състав от 10.12.2019г., постановено по НАХД № 17 753 по описа за 2019г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СРС от стадия „насрочване на делото за разглеждане“ по реда на глава 28 от НПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____